

Házael González

Moment històric... i no, no és que ens haguem quedat sense compositors per citar, sempre n'hi haurà molts que puguin omplir pàgines i pàgines d'aquestes nostres..., però avui allò que ens mou a dedicar a un mateix compositor un altre espai monogràfic, i, a més, per la mateixa data de l'any passat, és la importància de la seva nova feina, que em resisteixo a deixar sense no ja esmentar, sinó més bé a comentar amb tota profunditat.

Ha arribat, puntualment, la segona entrega de la trilogia d'El Senyor dels Anells, que es diu *Las Dos Torres* (i molts d'americans s'han sentit ofesos per això de parlar de dues torres, sense tenir en compte que Tolkien va posar aquest títol a aquesta part del llibre, molt abans que es poguessin aixecar edificis com el World Trade Center) i que continua la història allà on la vàrem deixar abans, ja tothom sap que això no són tres pel·lícules, sinó més bé una que dura prop de nou hores (i això sense tenir en compte els extrems dels DVD subsegüents que surten i sortiran al mercat, que potser l'allarguin fins a les dotze hores), amb la qual cosa també es podria pensar que passa el mateix amb la banda sonora. De fet, seria ben lògic que així fos, no és ni molt

menys desitjable que Shore arraconi els temes utilitzats a *La Comunidad del Anillo* com si res tenguessin a veure amb aquests d'ara, però, ves per on, aquest compositor inclassificable, ens torna a sorprendre, apostant per una feina bastant més original del que es podria pensar a primer cop d'ull.

És un fet que aquesta part és molt més fosca; els temes musicals han perdut molt de la frescor i innocència que abans mostraven, i ara tenen un caire molt més heroic (els dedicats a la impressionant batalla a l'abisme de Helm, a la Porta Negra de Mordor, o als genets de Rohan), i, per descomptat, tons foscos i nebulosos (els temes dedicats a Gollum, els Uruk-hai, les llaçades dels voltants de Mordor...). I tot això també es nota a les cançons, ara ja no és Enya amb la seva èlfica veu la que canta al disc, sinó les més irrealment Isabel Bayrakdarian, Elizabeth Fraser, o Emiliana Torrini, veus molt més fosques, llunyanes, per a les quals l'esperança és massa dèbil per aparèixer amb força, però és una llum que encara no s'ha apagat del tot... sobretot al gloriós tema dedicat a la reconquesta d'Isengard per part dels Ents. Aleshores, sense abandonar els vells temes i aquella sensació que Shore tan bé va ser capaç de posar a les nostres orelles ara ja fa un any, continuem avui el nostre viat-

ge per la Terra Mitjana entre tenebres, batalles amb herois de carn i ossos (i més coses), i submergits en boires pantanoses sense tenir molt clar què pot o no pot passar... però, alhora, convençuts que tot això donarà pas a una resplendor lluminosa, que potser ens cegarà als primers instants amb la seva brillant intensitat.

I molt en bona part gràcies a Shore, qui no només ha gaudit ja d'un triomf espectacular de crítica i públic (ja saben que, l'anterior score es va dur l'Oscar), sinó que, a més, no s'ha quedat en la part fàcil del camí, i ha pogut fer una volta de cargol al que ja havia fet, per trobar-li noves formes de fer-nos gaudir amb nous temes, noves composicions, i noves formes de veure el món. Demostrat queda, idò, que aquest és un compositor dels grans, dels que per, mèrits propis, tenen assegurat un lloc a l'Olimp de Hollywood i no només per part del públic. Si no m'equivoc massa, això fa olor de nominació altra vegada.

Continuarem l'any que ve? Retornarà el rei? Vist el que hem vist, jo ni tan sols faria apostes, perquè aquesta festa encara no s'ha acabat, ni molt menys, i tampoc se li han acabat les sorpreses, ni a la nissaga, ni al director, ni, és clar, al compositor mateix. I, si no, esperem un any... ■

